

[Oluf Pedersen.]

at hvis man fulgte dem, baade naar det angaar deres Handelspolitik, og naar det angaar deres Militærpolitik, vilde Faren for at komme ind i Forviklinger være forøget. Med andre Ord, jeg anser den konservative Rummel paa Forsvarsspørgsmaalet for at være landsskadelig. Jeg anser hele den Fremstilling af Militæret som det eneste, man har at bygge et Lands Sikkerhed paa, som en Undergravning af den Moral, der i Virkeligheden betinger vor Fremtid.

Jeg kan ikke se, at noget andet Land kan have militær Interesse i et afrustet Land. Jo mere Militær vi har, desto større er Faren, og jeg er her for en Gangs Skyld og til min store Overraskelse enig i de Betragtninger, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen, og som viste, at der i alt Fald er et politisk Parti her i Rigsdagen, som fuldkommen har ændret Anskuelse i Løbet af det sidste Aars Tid, nemlig Det frie Folkeparti, og oven i Købet har ændret Anskuelse paa dette Omraade til det bedre. Dette er meget glædeligt, og det kan antagelig ogsaa faa Konsekvenser paa andre Omraader for den Politik, som dette politiske Parti vil ind i.

Det gælder om i alle Sager, ogsaa i Forsvarsspørgsmaalet, at se nøgternt paa Tingene, at holde Hovedet klart og tage besindigt paa Problemerne. Vi kan alle sammen se, at den Udvikling, der er ude i Verden, er forfærdelig, men vi kan vel ogsaa se, at Faren for vort Land øges, hvis vi er med i Udviklingen. Jeg kan ogsaa gaa til de fremmede Lande, som man har saa stor Interesse i her. Man kan stille Spørgsmaalet: Naar Sverige rustet, skal Danmark saa ikke ogsaa ruste? Jeg vil give den Indrømmelse, at jeg forstaar ikke, hvorfor Sverige rustet. Jeg kan ikke se, at et øget svensk Krigsberedskab betyder nogen som helst Forøgelse af Sveriges Sikkerhed. Jeg kan heller ikke se, at Norge i nogen som helst Grad faar forøget Sikkerhed, fordi det rustet. Jeg mener, at det sker, fordi man i disse Lande har visse Bevægelser, som vi ogsaa kender her i Landet, men som der har større Magt, end de heldigvis endnu har faaet i Danmark. Man maa jo være ganske klar over, at i hele dette Militærspørgsmaal, i Spørgsmaalet om, hvor mange Kanoner man skal have, indgaar et Pengespørgsmaal, som utvivlsomt giver Midler, der ogsaa er tilstrækkelige til at kunne tilvejebringe en Agitation, som kan være farlig. For mig at se er dette, at der kan tjenes Penge paa den Slags Ting, meget farligt, lige saa farligt som de Penge er,

der kan tjenes paa Monopolerne. Enten det gælder Monopoler eller Kanoner, kan de Penge, der der tjenes, blive brugt til ikke at afskaffe, men til at forøge Galskaben, og det er jo det, vi ser rundt omkring i Landene.

Al den Militarisme, der er, og som vi nu ogsaa hørte, der var noget tilbage af her i Landet, er efter mit Skøn i det store og hele en Dans om Guldkalven, og jeg bliver ikke særlig imponeret, fordi det ærede Medlem i denne Forbindelse begynder at tale om Aand. Jeg synes ikke, det har ret meget med Aand at gøre, disse Kanoner. Jeg synes, det er noget Stads, noget, der aldrig kan være til Gavn, men som højst kan være Udtryk for, at man ikke har ordnet Forholdet fornuftigt Nationerne imellem. Det, man trænger til Nationerne imellem, er ikke flere Kanoner, men et frit Varebytte, det, som de Konservative jo altid er imod. Det, man trænger til, er legitim Handel. Det, man trænger til, er øget Retfærdighed; dette, at man ordner Forholdene baade mellem Landene og inden for Landets egne Grænser saa retfærdigt som muligt. Det er af overordentlig stor Betydning for Freden. Men paa disse Omraader faar vi aldrig de Konservatives Medarbejde, der ønsker de mere af det, som vi andre maa anse for at være Daarskab, baade af Paaøkonomi, af Selvforsyning og af Militarisme.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft giver mange Begrundelser for Forslaget. Det ærede Medlem taler om nordisk Kultur og siger, at hvis vi ikke her vil gaa ind for mere Militær, vil vi ikke være med at værne nordisk Kultur. Jeg synes, at en saadan Begrundelse er uforskammet. Det er en Paastand, som ingen Steder hører hjemme. Det ærede Medlem vil gerne gaa for at være sagkyndig. Jeg blev derfor noget overrasket, da jeg i Forbindelse med dette, at der skal nedsættes et Udvalg, fik at vide, at der i „Social-Demokraten“ havde staaet en Kronik, som med Hensyn til Militærspørgsmaalet, i alt Fald med Hensyn til Flyvningen, havde givet den fulde og hele Sandhed. Det er altsaa Forfatteren Harry Søberg, der her er den Sagkundskab, som det ærede Medlem mener kan sige den fulde og hele Sandhed. Det er aabenbart saadan, at for at være sagkyndig, skal man være Tilhænger af det, som det ærede Medlem mener er det rigtige.

Det, der er en Fare for et Land, er først og fremmest, at man kan skabe noget af den Krigspsykose, som man har rundt omkring. Jeg mener, dette er en Fare, og derfor bør man i Stedet for underbygge